

QUATRE POEMES

Josep Manuel Blasco

I

LA TRINI:

L'instint del somni

Precisament per açò i a més altres vegades
vull apurar la fràgil exactitud de l'engany,
demorar el passat fred. Cremar el camí
o alleujar l'espant.

Un petó, junts, prepara un nen ambigu
i segurament un somni inconscient, potser
el meu cos sens ritu. Teu i meu el so.
Teu i meu, de carn o salvació. Que et recordo
tensada i fonda, de la causa o la carícia.

Fora et prenguí. Del cansament i del temor,
o del tremor. Així em recuperí. De la fam
o de la calor.

Potser amb saliva et repeteixi, o et destrueixi,
pensant-ho, sens anomenar-te, sens buidar-te.
Pronúncia'm mort, enamorada o nina,
conservant les pupilles i les temples,
la teva darrera mirada, la febre de l'herba
bona. Encèn el tabac, domat
o secular, endevinant si és neu
o el teu cos present, pont i mort,
llit,
serigrafia.

D'altra manera anguniosa acosta't
enredrada i dis-me coses a l'oïda,
desfigurada o més bé aire fred.

D'acimar-te en un llibre de poemes
m'injecto pluges i cristalls, deixant-me
silencis exhausts repartits pels cabells
i els llavis, obligats.

T'entremets perquè hi hagi
vida homicida, amb una mirada
que no depengui de l'hora
o de l'instint del somni.

Mentre coneguis el següent
dia necessari, mentre no dibuixis
llavis de papereig, barribaixera, prefereix
equivocar l'espill intentat, el concert
interior d'un nu
desordenat, el teu.

D'altra manera respondré
en tant que siguis necessària
o una amenaça en cada cantonada
barribaixera. Raó i no-res
més.

II

L'olor de la seva pell
anticipà el botí, el viatge i una edició
abreujada.

Com si fos alta i abrinada,
vestida quasi de no-res, sospito
que mai no la coneguí, asseguda
en ocasions davant meu, reforçada
amb els seus escassos cabells, les seves ungles
excessivament calentes. Fou
perquè m'escriguessis, perquè
veiessis que jo t'estava escrivint
o encantant. I encara que paregués
una ximpleta em recordava
les vegades que estigui afortunat,
que la veia quasi tots els dies,
després de la feina, asseguda, al carrer,
concorreguda. No et veig, d'acord;
que estàs ahí, com un esquelet
tardorenc, de passada, on queda
l'olor del mar, de la seva pell
insistida o tu, flaca.

III

QUELCOM AIXÍ COM UN COMIAT

Jo no diguí sesta o ferida incurable,
jo diguí poema coltell i allunyades
galtes.

Jo no toquí mai la lluna
cessada, l'arbitrari vi migratori.
Jo acceptí el que volguí, sobre
la meva pròpia vida, del nen
heroic. El que desitgí: la intimitat
i el poder de la tristesa.

M'invitares a sobreviure
i ho rebutgí. No sè si dir-ho,
però és just i fred evitar la juvenesa
del somni, que anar amb tu és molt més
que desmaiar-te o aprendre a escapar-se
de l'alcohol, de l'escriptura que decapita.

El que existeix, açò diguí,
per a circular i impedir-me, sigui alé
o un esgarrap de graó i amor segur.

El que no atrapé, açò alterí,
per aconseguir habitar-me (d'una econòmica
vegada), perquè existeixen les paraules
que encallí o escriví: setembre
de pell gràvida i indigna, agonitzant
cintures i lluites, estudiant la pietat
d'una possible música (quèlcom com si
jo i tu no m'engendri o uniíntime

bicremant-me de goles agrestes,
o les teves pupil·les: la mar esvanida,
els teus incorrectes petons,
aguaitant o desguarint el nu
foll de l'angúnia, anomenada
roba íntima, estremida
o pudenta).

El que volia dir,
amb reverència o sens fullam,
és cinglar-te i mai parlar-te.

I fou el calfred, l'absència
poblada,
eix fou el desvari, segellar-te
amb metàfores o esquesnes possessives:
la tristesa.

És així, como ho dic,
medint la tinta, però escolta'm,
no volguí dormir així, per arribar
a on no és, inventant llavis
seccionats i perfils sobtats.

Setembre i a més
serà l'intellectual imperdible
de la teva causa, un mocador guillotinitzat
d'estels i versos com bèsties meves.

Ja t'ho anticipo,
perquè guardis els teus peus d'altra manera,
per a desconèixer el meu perfum amarg,
fermat o creixent,
fins que sigui d'altra manera
que jo sols desconec o empallideixo
davant d'ella: la seva sola suavitat
em fa tremir, traspasant-me
el que jo ignorava:
que fores nina perquè jo
ho sapigués, sent fidel, açò desig
i cadàver.

El que apuntí, deixar-te
a la llengua la teva ombra i el teu caràcter,
l'error que se'm torna conjur
i jo mateix, el que sóc,
desastre i semblant nom:
maig roig, més un vague
comiat constant.

IV

D'aquesta llum o del caràcter
de la boca fuig, vertical o cim,
reunint facilíssimes nits,
per a beure xarops d'ivori
i algun migdia on
tu poguessis nèixer o desmaiar-te,
de forma escrita. No trobaràs
sons parells a la solitud
ni un mal petó desesperat.

Sinó perquè hi ha una olor
on netejar-me i allotjar-me, amb tu
o entre plàstics de fil,
entre una mostra falsa del teu somris.

Per últim que em fas plorar
i ben bé sé el que volguí:
damunt de les frases
enllestir-te:
el que somnií, açò dic,
la idea del teu trànsit
mentre trobí
el que diguí:
algun vers seriós d'amor.